

Πῶς ἡ Εὐὰ ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν Ἀδάμ καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον
Κεφ. μγ΄

Λέγει ἡ Εὐὰ τοῦ Ἀδάμ: Ἦβλέπω ὅτι μοῦ πρέπει ὁ θάνατος καὶ ἐσὲν ἡ ζωὴ, διότι ἐγὼ δὲν ἐφύλαξα τὴν ἐντολὴν καὶ τὸν ὀρισμὸν τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο, κύριέ μου, μισεύω ἀπὸ σένα καὶ ἀπὸ τὸ φῶς τουτηνηῆς τῆς ζωῆς καὶ ὑπαγαίνω ἐκεῖ ὅπου βασιλεύει ὁ ἥλιος καὶ θέλω στέκει ἐκεῖ ἕως ὅπου νὰ τελειωθεῖ ἡ ζωὴ μου. Καὶ λέγοντας τούτους τοὺς λόγους ἡ Εὐὰ ἐκίνησε καὶ ὑπῆγε εἰς τὸ μέρος τῆς δύσεως μέ μεγάλην λύπην καὶ ἀγανάκτησιν. Καὶ ἔκαμεν ἕναν φρεγγιάτον καὶ ἔστεκε ἀποκάτου. Καὶ ἦτον τριῶν μηνῶν ἐγκαστρωμένη.

Πῶς ἦλθαν οἱ πόνοι τοῦ παιδίου τῆς Εὐᾶς ὅπου ἦτον ἐγκαστρω-
μένη καὶ ὁ Ἀδάμ ἐπάρθη ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ ὑπῆγε εἰς αὐτὴν
Κεφ. μδ΄

81 Βάνοντας εἰς τὸν νοῦν τῆς ἡ Εὐὰ διὰ τὸ παιδί ὅπου ἦτον ἐγκαστρω-
μένη, ἀρχίνησε καὶ ἀνακατώνετον πολλὰ ἀπὸ τοὺς πόνους, διότι
δεν ἦτονε / μαθημένη νὰ γροικῆσει κανένα κακὸ ποτέ της, καὶ ἀρχίνησε
καὶ ἐφώναζε πολλὰ δυνατά. Καὶ συλλογίζεται μέσον τὴν καὶ λέγει: Τίς νὰ
ἦτονε νὰ ὑπῆγαιεν νὰ ἔλεγε τοῦ ἀθθεντός μου τοῦ Ἀδάμ τὸν πόνον
ὅπου ἔχω, καὶ λέγοντας τούτους τοὺς λόγους λέγει: Παρακαλῶ τὸν ἥλιον
τοῦ οὐρανοῦ ὅτι νὰ γυρίσει εἰς τὴν ἀνατολὴν νὰ εἰπεῖ τοῦ ἀθθεντός μου
τοῦ Ἀδάμ τὸ κακὸ μου καὶ τοὺς πόνους μου. Καὶ λέγοντας τούτους τοὺς
λόγους, παρευθὺς ἦρθε τοῦ Ἀδάμ ἕνα μέγα κλάμα καὶ λέγει μέσα του: Τί
πράγμα ἔναι τοῦτο, ἀμή τίποτες πάλιν ἐσυγύρισε τῆς Εὐᾶς καὶ ὁ διάβο-
λος θέλει τὴν πειράζει καὶ θέλει μαλώνει μετ' αὐτόν. Καὶ λέγοντας τούτα
τά λόγια ὁ Ἀδάμ παρευθὺς τὸν ὑπῆρε ὁ ἄγγελος εἰς τὴν Εὐᾶν ἀοράτως.

Πῶς ὁ Θεός ἔστειλεν δώδεκα ἀγγέλους διὰ τὴν παρακάλεσιν τοῦ
Ἀδάμ νὰ βοηθήσουν τῆς Εὐᾶς εἰς τὴν γέννησίν της
Κεφ. με΄

Ὅταν εἶδε ἡ Εὐὰ τὸν Ἀδάμ λέγει: ὦ ἀθέντη, πατέρα καὶ ποιητὰ
Θεέ μου, ἐπειδὴ μοῦ ἔκαμες τόσην μεγάλην χάριν καὶ εἶδα τον

81v κύριόν μου τον Ἀδάμ, εὐχαριστῶ σε, ὁπού ἐξαλάφρωσα ἀπό τούς πόνους μου καί ἐλευθερώθη ἡ ψυχὴ μου ὁπού ἦτον εἰς τόσον πολύ κακόν, καί το ὁμοίως ἔκαμε εὐχαριστίαν καί ὁ Ἀδάμ πρὸς τόν Θεόν, καί ὅταν ἐτελειώσαν ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὐὰ τὴν προσευχὴν τους εἰς τόν Θεόν ἰδού καὶ ἔρχονται ἀπό τόν Θεόν δώδεκα ἄγγελοι καὶ δώδεκα χάριτες. Καί ὁ ἄγγελος ὁ Μιχαήλ ἔγγιξε τὴν κεφαλὴν τῆς Εὐὰς ἕως εἰς τὸ στομάχι καὶ εἶπε: ὦ Εὐὰ, πόσον εὐλογηθῆς ἀπὸ αἰτία τοῦ Ἀδάμ, διὰ τοῦτο οἱ παρακάλεσές του εἶναι πολλὰ δεκτές εἰς τόν Θεόν, καὶ διὰ τὴν παρακάλεσιν ὁπού ἔκαμε τὴν πολλὴν ὁ Θεὸς μᾶς ἔστειλεν ἡμᾶς διὰ νὰ σέ βοηθήσομεν. Καί λοιπόν ἀσηκώσου καὶ ἠτοιμάσου διὰ νὰ γεννήσεις τὸ παιδί, ὅτι ἔναι καιρὸς. Καὶ ἐγέννησεν τόν Κάιν καὶ μίαν θυγατέραν ὀνόματι Ἀζούρα.

Πῶς ὁ Ἀδάμ ἐγέννησεν τόν Κάιν τόν πρῶτον τοῦ υἱόν
Κεφ. μς' (μ')

82 Μετά εἴκοσι πέντε χρόνους ἀφοῦ ἐβγήκεν ὁ Ἀδάμ ἀπὸ τὸν Παράδεισον, ὁπού ἦτον τότες χρόνων πενήντα πέντε, διότι ὅταν ἔγινεν ἦτον τριάντα χρόνων, καὶ ὅταν εἶχεν λοιπόν χρόνους πενήντα πέντε ἐγέννησεν τόν Κάιν καὶ μίαν τοῦ ἀδελφῆ ὀνόματι Ἀζούρα καὶ ὑπῆρε τὴν αὐτὸς ὁ Κάιν διὰ γυναῖκα του. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐγέννησεν τόν Ἄβελ καὶ τὴν Ἀσουάμ τὴν ἀδελφὴ του, τὴν ὁποίαν τὴν ὑπῆρεν ὁ Σὴθ διὰ γυναῖκα του. Καὶ πάντοτε ἐγέννα ἓνα ἀρσενικόν καὶ ἓνα θηλυκόν καὶ ἔπαιρνε ὁ ἀδελφός τὴν ἀδελφὴν, καὶ πρὶν παρά νὰ ἀποθάνει ὁ Ἀδάμ εἶδεν ἀπὸ τούς υἱούς του καὶ ἀπὸ τὲς θυγατέρες του πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων ὁπού ἔκαμαν, εἰς τρόπον ὅτι ἔκαμε / ἀπὸ τὰ παιδιά του να δίδει τὸ δέκατον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Κάιν ὁ πρῶτος τοῦ υἱός ἐπρόσφερε εἰς τόν Θεόν διὰ δῶρα, ὡσπερ ποιοῦμεν ἡμεῖς τώρα τὲς λειτουργίες, τὰ πλέον χειρότερα καὶ ἀτυχότερα πράγματα ὁπού νὰ εἶχεν, εἰς τρόπον ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἐβαρέθη καὶ τὰ γεννήματα τῶν ζώων αὐτοῦ πᾶσα χρόνον ὑπήγαιναν ἀπὸ κακόν εἰς χειρότερον. Διὰ τοῦτο τυχαίνει να προσφέρνει ὁ ἄνθρωπος εἰς τόν Θεόν διὰ δῶρα τὰ πλέα καλύτερα πράγματα ὁπού νὰ ἔχει. Καὶ ὁ Ἄβελ ἔκανε τὸ ἐναντίον αὐτοῦ καὶ ἤφερνε τὰ καλύτερα ὁπού νὰ εἶχεν εἰς τόν Θεόν, καὶ πᾶσα χρόνον ὑπήγαιναν τὰ ζῶα του ἀπὸ καλόν εἰς καλύτερον. Ἔτσι καὶ ἐσεῖς κάνετε διὰ να αὔξει τὸ τίποτές σας πάντοτε.

Πῶς ἡ Εὐὰ ἐνυπνιάσθη ἓνα ὄνειρον καὶ ἀπ' αὐτὸ ἐγνώρισε ὅτι ὁ

Κάιν θέλει σκοτώσει τόν ἀδελφόν του τόν Ἄβελ

Κεφ. μζ' (μα')

82v Εἰς ἐκεῖνον τόν καιρόν ἠβλέπει ἡ Εὐὰ ἓνα ὄνειρον καί ἐταράχθη πολλά καί λέγει τοῦ Ἀδάμ: Ὡ αὐθέντη μου, ἐγὼ εἶδα ἓνα φρικτό καί μέγαν ὄνειρον. Καί λέγει τῆς ὁ Ἀδάμ: Ἐγὼ φοβοῦμαι καί ἔχω πολύν πόνον νά μήν σκοτώσει ὁ Κάιν τόν Ἄβελ, καί διά νά μήν τούς συγύρει τίποτες κακόν ἄς τούς χωρίσομεν ἓναν ἀπό τόν ἄλλον καί ἄς ἔχει πᾶσα ἓνας τήν κατοίκησίν του χώρια. Καί τότε ἐξεχώρισεν ὁ Ἀδάμ τόν Κάιν ἀπό τόν Ἄβελ καί ἔκαμε τόν Κάιν νά δουλεύει τήν γῆν καί τόν Ἄβελ τόν ἔκαμε ποιμένα, ὁποῖος ἦτονε φίλος τοῦ Θεοῦ. Καί καθημερινά ἐθυσίαζε τῷ Θεῷ καί αὐξάνει ὁ Θεός τά αὐτοῦ ἀπό καλόν εἰς καλύτερον. Καί ἠβλέποντας ὁ Κάιν ὅτι τοῦ Ἄβελ ὑπήγαιναν εἰς αὐξήσιν ὅλα του τά πράγματα, ἄναψε μέσον του τήν κακίαν καί ἐβλαστήμα τόν Θεόν ὡς κακός ἄνθρωπος, καί ὁ Ἄβελ ἦτον καλός ἄνθρωπος καί εἰς πᾶσα πράγμα ὅπου νά τοῦ ἔρχοτον ἐδόξαζε τόν Θεόν καθώς λέγει ὁ Παῦλος πρὸς Θεσσαλονικεῖς πρώτης εἰς τό πέμπτο αὐτοῦ κεφάλαιον: Πάντοτε χαίρετε, ἀείποτε προσεύχεσθε, καί εἰς πᾶσα πράγμα ὅπου νά σᾶς ἔλθει εὐχαριστεῖτε. Καί διά νά εὐχαριστεῖ τον Θεόν τοῦ ἐπλήθαινε τό ἔχει του εἰς καλόν. Διά τοῦτο τυχαίνει καί ἡμεῖς νά δοξάζομεν τόν Θεόν εἰς ὅσα κακά καί ἄν μᾶς ἔλθουν, καθώς λέγει καί ὁ Παῦλος.

Πῶς ὁ Κάιν ἐσκότωσεν τόν Ἄβελ τόν ἀδελφόν του ἀπό τόν φθόνον καί τόν ζῆλον ὅπου εἶχεν εἰς αὐτόν

Κεφ. μη' (μβ')

83 Ἐβλέποντας ὁ Κάιν πῶς ὁ Ἄβελ ἦτονε φίλος τοῦ Θεοῦ καί πᾶσα πράγμα του ὑπήγαιναν εἰς αὐξήσιν, ἄρχισε καί ἐζήλευεν τόν ἀδελφόν του. Καί τόσο ἔκαμε ὁ ἀλιτήριος, ὅτι τόν ἔφερεν εἰς ἓναν κάμπον καί γελᾷ τον καί σκοτώνει τον. Καί τοῦτο ἦτονε τό πρῶτον φονικόν ὅπου ἔγινεν εἰς τήν γῆν, καί τοῦτο ἔγινεν ἐκεῖ ὅπου ἔστι νῦν ἡ χώρα τῆς Δαμασκός, / καί ὅταν τόν ἐσκότωσε τόν ἄφησεν ἔτσι καί ἔστεκεν ἄθαφτος. Καί ὅταν ὁ Ἀδάμ εἶδεν τοῦτο τό πράγμα ἔλαβεν μέγαν πόνον εἰς τρόπον ὅτι ἦλθεν σιμά εἰς τόν θάνατον ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὐὰ ἀπό τήν πικρίαν τους καί ἔκαμεν ὄρκον εἰς τόν Θεόν ὁ Ἀδάμ ὅτι νά μήν σταθεῖ πλέον μέ τήν γυναῖκα του διά νά μήν κάμει παιδί. Καί ἐστάθηκε ἕως

όπου ἦλθεν εἰς ἑκατὸν δέκα χρόνους ὅπου δὲν ἐσμίχθη τὴν γυναῖκα του, καὶ δὲν ἔκανε ἄλλο μόνον ἔκλαιγεν τὸν θάνατον τοῦ Ἄβελ.

Πῶς ὁ Ἀδάμ ἐσμίχθη τὴν γυναῖκα του τὴν Εὐά ἀπὸ τὸν ὀρισμὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐγκαστρώθη τὸν Σήθ
Κεφ. μθ' (μγ')

83v Τότες φαίνεται ὁ ἄγγελος τοῦ Ἀδάμ καὶ λέγει του: Σμίξου τὴν γυναῖκα σου καὶ τσάκισε τὸν ὄρκον ὅπου ἔκαμες, καὶ τοῦτο το ἔκαμε ὁ Θεός διότι δὲν ἠθελεν νά γεννηθεῖ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ἀφορισμένον τὸν Κάιν, ἡγουν ἀπὸ τὸ αἷμα του, καὶ τότες ὁ Ἀδάμ ἐκοιμήθη μέ τὴν γυναῖκα του καὶ κάνουν ἕναν υἱὸν ὀνόματι Σήθ καὶ μίαν θυγατέραν ὀνόματι Ἀσουάμ. Ἦμπορεῖ νά εἰπεῖ τινάς ὅτι ἀπὸ τον Θεόν ἐδόθησαν τοῦτοι, διότι ὁ Θεός τοῦ εἶπεν ὅτι νά σμιχθεῖ τὴν Εὐάν, καὶ πᾶσα φορά ὅπου νά ἔκαναν παιδιά ἔκαναν ἕνα ἀρσενικὸν καὶ ἕνα θηλυκόν, καὶ ἐπαίρνονταν τὰ δύο ἀντρόγυνον διὰ νά πληθύνει ὁ κόσμος. Καὶ τοῦτος ὁ Σήθ καὶ ἡ Ἀσουάμ ἐπάρθησαν καὶ αὐτοὶ εἰς ἀνδρόγυνον. Καὶ ἀπ' αὐτηνῶν τὴν γέννησιν ἐγεν/νήθη ἡ Θεοτόκος, ἡ ἀειπαρθένος Μαρία ἡ μήτηρ τοῦ Χριστοῦ, ὡσπερ θέλετε ἠκούσει ἐδῶ παρεμπρός εἰς τοῦτο τό βιβλίον. Καὶ τότες ὅταν ἔκαμε τούτους ἦτον ὁ Ἀδάμ χρονῶν διακοσίων εἴκοσι τριῶν, ὡς καθὼς λέγουν οἱ ἱστορίες οἱ παλαιές ὅπου εἶναι γεγραμμένες καὶ ἠύραμεν μέ μεγάλον κόπον καὶ ἐξεκαθαρίσαμε τες διὰ νά τές ἠξεύρει πᾶσα χριστιανός.

Ελένη Κακουλίδη-Πάνου (επιμ.), *Ιωαννίκιος Καρτάνος, Παλαιά τε καὶ Νέα Διαθήκη*, Κέντρο Ἑλληνικῆς Γλώσσας, Θεσσαλονίκη 2000.